

Carl Luython – 1. kniha madrigalů 1582 (edice a analýza) [rukopis] : diplomová práce / Šárka Hálečková ; vedoucí práce: doc. PhDr. Petr Daněk, Ph.D. – Praha, 2014. – 72 stran textu, obrazové a notové přílohy (nestr.).

Oponentský posudek

Diplomantka zaměřila svou práci na kompletní kritickou edici první knihy madrigalů Charlese Luythona. Její počín lze jenom přivítat, neboť se jedná o pozoruhodného autora, jehož světské dílo je doposud málo známé.

Text práce, který předchází ediční části, je rozdělen do několika kapitol mapujících stav bádání o životě a díle Carla Luythona, jeho biografii a zejména inkriminovanou madrigalovou sbírku. Pořadí kapitol by bylo dle mého názoru – a snad i z pohledu dalších potenciálních čtenářů – logičtější ve sledu: *Úvod – Literatura o Carlu Luythonovi – Životopis – Madrigal – 1. kniha madrigalů* (se všemi subkapitolami) – *Závěr – Seznam pramenů a literatury – Kritická zpráva a edice*. Přehledové kapitole *Madrigal* by slušel větší rozsah a zacílení na jeho pozdní fázi – nemá totiž cenu pokoušet se na necelých dvou stranách popsat celkové dějiny tohoto druhu a koneckonců to ani není nezbytně nutné. Velmi dobrý dojem z práce kazí také další věc – chybějící další pár očí při posledním čtení před vytištěním. Unikly tak nejenom drobné překlepy (s. 54: 20 dvacet apod.), ale i nedůslednosti v textu (s. 16: chybějící odkaz na disertaci Eriky Honisch; s. 28: jméno otce Johanna Fuggera bylo Anton nebo Markus?) a poznámkovém aparátu (tečky za čísla stránek ano či ne?).

Abychom nehovořili jen o negativěch, dovoluji si podotknout, že v předkládané diplomové práci spatřuji také mnoho pozitivních momentů. Velkým kladem práce je zařazení českých překladů dedikace i všech zpěvních textů. Tam kde autorka nedohledala existující překlad, nabídla svůj vlastní.¹ Celkový rozbor sbírky a analýzy vybraných madrigalů jsou provedeny svědomitě a pečlivě, navíc je vše doplněno přehlednými grafy, tabulkami a schémata. V této souvislosti mě napadá pouze jedna otázka, již autorka neřeší a tou je míra užití *chiavette* při zhudebnování jednotlivých kusů. Ediční část je velmi dobře zpracována. Zde bych měl jen několik drobných otazníků nad číslováním madrigalů (mátlo mě to zejm. ve chvíli, kdy jsem chtěl konfrontovat diplomantčina tvrzení v textu s edicí – např. devátý madrigal má číslo 16) a volbou kurzívy pro sazbu všech zpěvních textů.

Mám-li vyslovit závěrečný verdikt, musím konstatovat, že diplomantka se s uloženým úkolem vyrovnala na úrovni, jaká se požaduje od absolventů našeho oboru, a proto může být přistoupeno k obhajobě. Práce znamená jednoznačný přínos pro lepší poznání hudby rudolfínské období a rozhodně bych se přimlouval za její inkorporaci do projektu *Musica Rudolphina*. Vzhledem k výše zmíněným výtkám – ovšem s velkou lítostí – navrhuji klasifikaci stupněm **velmi dobře**.

31. srpna 2014

Jan Bařa

¹ Přehlédla ovšem dva existující texty: *Quanta invidia io ti porto* – srov. PETRARCA, Francesco a RENČ, Václav, ed. *Sto sonetů Lauře*. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury a umění, 1965, s. 91; *Perch'io t'abbia* – tamtéž, s. 32.